

IRODALOM FEKETTÉNT FEHÉREN

Irodalmi és kulturális folyóirat

Dobó Georgina irodalmi műsor közben

DOBÓ GEORGINA ÍRÁSAI

A Vizuális Pedagógiai Műhely kiadványa – 2019/01. szám

DOBÓ GEORGINA BEMUTATKOZÁSA

„Megláttam szemed
Bús tükrében a könnyet.
Fáj! Látlak többet?”
Dobó Georgina

Sok embert veszítettem el életem során, sok iskolát, munkahelyet váltottam. Létem bizonytalan emiatt. Több nyelven beszélek. Szeretem az idegen nyelveket, kultúrákat. Jelenleg spanyolul szeretnék megtanulni. Félárvaként nőttem fel, melynek súlyát csak most kezdem megérteni. Műveimben sokszor több szerelmi csalódás is szerepel egy versen belül. Rendezetlen életemet nehéz elfogadni a férfiaknak, és nekem is. 33 éves vagyok. Szeretek olvasni, szeretem a kutyákat, a zenét. Sok ismerősöm buzdított írásra, mert a külvilágot nem érdekelte mondanivalóm. Főleg a másik nemet nem. Írni 17 éves koromban kezdtem el. Első nekem is tetsző versem azonban csak huszonévesen, 2008-ban született, mely gimnáziumi szerelmemhez szól. Ekkor éreztem először, hogy talán képes vagyok írni. A magyar irodalmon kívül abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy orosz irodalmat is tanulhattam, mely mélységesen magával ragadott. Az orosz lélek gyönyörű a negatív sztereotípiák ellenére is, nyelvüket barátságosnak tartom. Sok benne a lány hang, baráti a nyelvezete. Turizmust és orosz gazdasági szaknyelvet tanultam. A kialakuló új oktatási rendszer miatt azonban sajnos tanári diplomát nem sikerült szereznem, mely bánt.

Dobó Georgina

DOBÓ GEORGINA ÍRÁSAI

Édesapám emlékére

Kereslek apám,
De nem talállak.
Álmaimban nem látlak.
Keresem igazságod, hogy enyémet mentsem.
Ártatlanságod szememben biztos.
Gyerekkorom óta szeretlek,
Féltelek,
Kereslek, kutatlak.
Bárhol vagy is, tudd: örökké szeretlek!

Anyánk

Szomorú anyánk fagyott szobra nézi a messzi távot.
Viaszbábuk, mészsobrok hada kíséri útján.
Szomorú az élet, búskomor a táj.
Csendéletet festek, mert az Élet fáj.
Fáj a Lét, az évek szállnak.
Hátat fordítok az anyai háznak.
Hátat fordítok, mert nem kellek,
Nem kellettem.
Fáj, hogy erre csak most jöttem rá,
Felnőtt fejjel.

Tiéd mindenem

Tied. Tiéd a mellem, tied a szívem. Tiéd minden gondolatom és percem.
Tiéd az ágyam, tiéd a vágyam. Ha akarod, a nászi ágyam.
Tied a szívem, minden kincsem, ami nincsen.

Apu sírjánál

Állok sírodnál, édesapám.
Hiányod éltet,
Pótolni elvesztésed nem képes az Élet.
Hiányzik védő kezed,
Mely nélkül révedezek.
Hiányzol.
Hiányod nem pótolja az Élet.

Lomhullatás

Lombjukat hullatják a bús, őszi fák,
Omladozik a vakolat, a házfalak düledeznek.
Mikor utoljára láttalak, nyár volt még, meleg.
Bizony mondom, hiába szerettem, hiába szerettél.
Helyébe lép a mámorító, fiatal érzésnek a Lét.
Ugyanúgy lélegzem már, mint régen. Szívem nem ver vadabbul.
Levertnek levert vagyok. Mert ez is csak egy kudarc, mint a többi.
Lenéztél, azt érzem.
Álmosság tör rám.
Süvít a szél. Itt a tél.

Törmelék

Elillan az élet, továtűnik a szerelem.
A víz partot mos, emlékeket.
Elhordja a törmelékeket.
A falakról a megfakult képeket.
A legszebbeket.

Lefőtt a kávé

Elhasznált szerelmünk a padon véget ért.

Lefőtt a kávé, sietned kell.

Csörög telefonod: Ne haragudj, várnak.

Indulok.

A forró ital itt maradt, hamar kihűlt.

Akár a léc, ahol ültünk.

Hiába verik szét az ócska, kopott deszkákat,

És építenek újakat.

Számomra ugyanúgy fáj.

Éget a magány, mikor ott ülök egyedül.

Már nem melletted, hisz más ölel át.

A kávé ugyanolyan finom,

Nem vesztette zamatát.

Csak a cukor több benne, hangyányit.

Emlékszem, feketén szeretted,

Mondhatnánk: Minden nélkül, üresen.

Jó füstösen.

Mindennek vége.

Felejtteni kell, még akkor is, ha nem lehet.

Megfáztunk

Ködös morajra ébred a mező és a táj,

Ötször is kértem már, hogy öltözz át.

Dél van, mégis fázik a ház,

Vajúdik a betegségtől az egész család.

Avarunkat dér csípi, fehérlik a fűszál.

Rondót játszik apám, Dávid kaszál.

Álmosan hanyatlunk az esőáztatta ágyba,

Zsindelyünk mit sem ér, hisz váza nincs lezárva.

Szerelmespár

Mint két viharvert madár, fekszünk lent, a fűben, vérben és mocsokban.
Mint két viharvert madár, szeretjük egymást kéz a kézben.
Szemem szemed tükrét keresi, kezem kezedet.
Hogyan is érhetnék el tégedet?
Bár közelebb lennél, bár öleltél, bár csókolnál volna,
Mikor még lehetett!
Mikor nemcsak pár száz kilométer, hanem egy egész világ
Választott minket el.
Hogy szerettél-e, nem tudhatom. Moszkva messze, és milyen szép.
Igazi világváros.
Örülök, hogy megismerhettelek,
hogy szerethettelek.

Hosszú hallgatás után

Barnuló távolban látom a vég szelét,
Barnuló zátonyban ébredek reggel én.
Zátonyra fut az Élet,
Elillan szele.
Barna szemed örökre elkísér.
De számunka ez nem jelent semmit,
Sem kezdet, sem végzetet.
Örök gyötrelmet hoz barna szemed.
Szenvedünk egy életen át e gyöngyöző tükörtől.
Öregsünk.
Hol világosabb, hol barnább az ég.
Közeleg a vég.
A szerelem már nem ég,
Elporladt,
Romokban hever.

Kaméleon - haikuk

1. Kaméleonként

Változik a Lét, a ki
Nem mondott szó is!

2. Változó Hold - mint

Kaméleon - süt be az
Ablakpárkányra.

Születésem

Ködfátyolban úszó reggelen jöttem a világra én.
Örömmel fogadtak? Nem mondanám. Talán csak apám.
Deres december volt, fagyos délelőtt. 8 óra 45 perc.
Varázslat? Csalás vagy ámitás az élet és a lét?
Akarom és nem! Mit? Hogy lélegezzem. Akarják és nem! Mit? Hogy
létezzem!
Ridegen riadok álmomból órám csörgésére. Új nap, új kezdet.
Álmosság tör rám. Hol is kezdjem? Zokni, naci, blúz.
Zsemleszínű trikó, mely az ágyba visszahúz.

Zsörtölődünk

Kikeletet várunk már most e ködös reggelen,
Ömlenek az igék megállíthatatlanul az éteren.
DVD-hegyek, mozi, tv. Múlatjuk az időt.
Virágot kaptam tegnap, nem búzamezőt.
Aranyban pompázik lelkünkben emléke a nyárnak,
Riadtan ébredünk álmosan a fagyos házban.
Álmatlan éjszakák, rideg éjjelek.
Zsörtölődnek ilyenkor az emberek.

Gőzösünk

Síneken zakatol a képzelet,
Holnap rám talál a Végzetem.
Azt jósolják, jó vége lesz a mesének.
Te ezt nem hiszed? Még kérded?!
Új élet vár rám, új jövő.
Elindult vonatom.
A mozdonyban én ülök,
A pályaudvaron furábbnál furább figurák.
Van, ki búcsúzik, van, ki velem száll tovább.
Repülünk a széllal, a repülővel.
Látjuk gőzölgő gőzösünk.
Ködös az ég alja, füstös a táj.
Örökké tart ez az éteri állapot tán?!

Csak egy kő

Csak egy vöröslő kő a végtelenben!
Mily véletlen izzó szemeid lángoló tükre!
Szépség, báj és lágy kegyesség,
Kultúrákat felölelő végtelenség.

Szemeink barnasága

Ködös reggeleken nem látszanak a falevelek.
Tünedező barnaságuk hozza már a zord telet.
Szemed barnasága is feketébe vált,
Nem világítja meg a nap tüze.
Csókunk nem csattan az ég alatt,
Hisz csalfa szemeink csak hazudoznak.

Szerelmesen

Ószirózsák szirmai borítják a vörösön izzó kék eget.
Szerelem szárnyal a tovatűnő végzetem.
Irgalom és áldás a képzelet.
Riadok álomból. Mi ketten? Te velem?
Órák zakatol, mégsem jár, nem hozza a várt szombatot.
Zsákszámra ömlenek a szerelmes igék az éterem.
Állok ész nélkül. Fel többet nem ébredek.
Kezem kezekben. Ez lesz vajon végső életem?

Ámor rumja

Ószirózsák szirmait hinti a rét és a mező,
Szerelmi bájjalt kever a tekergő.
Irma itta meg eme jól elkészített nedűt,
Rózsásan is kezdte látni az új szeretőt.
Óhatatlanul csapdájába esett a gaz lovagnak.
Zsíros kenyéren élnek és a szép szavaknak.
Átkozott a perc, s átkozott az óra, mikor
Kis üstjében ezt a rumot bekavarta.

Hamis próféták

Hamis próféták álszentekkel
Másoltatják az Igét.
A Világ változik.
Napszemcsi, körszakáll,
Mocskos kezek.
Vad fertő Isten szavainak
Tengerében.
Halad az idő, a kép örök.

Hazaérkezés távoli városokból

Hóvirágot szedni indultam hazatérvén a temetőnkhez,
de már ibolyát sem találtam.
A kastélykertben jegenyefák helyett csak paszulyok vártak.
Nagyra tör a világ, a jegenyék magassága, árnya már nem elég,
az egekbe vágyunk, de nehéz.

Siránkozó lányként hazatérni nem lehet, sopánkodnak is,
mi fájhat ennyire!
Csókákra már nem lelünk, a veréb szaporodik, a sárga hasú
cinke kevés.

Füstölgő fejjel veszem észre, hogy minden megváltozott.

A gyerekkori barátok felnőttek, rohamosan alakul át ma is
sorra az egész település.
A park, az ártér, utcák, terek.
Minden olyan mesterkéltné, rendezett.
Régi búvóhelyeid sehol nem leled.

Szíved így hol melegítheted?

Az ötödik hónap

én már az elsőnél azt hittem, ez igen, ez valami,
de gúnyos kacajok felébresztettek álomból:
mi ez? hisz ez még semmi, egy nagy semmi.
Ím, már az ötödik:
most én érzem, semmiség,
mégis menekülnék;
menekülnék jó messzire, míg lehet...
de azt tapasztalom: talán késő, tán már nem is lehet,
hisz már mindkét szív szeret.

Álarcok

A gorombaság álarca
Mögé bújtattam vad szívem,
Mert másképp nem lehet.
A mogorvaság maszkját
Helyeztem dús keblemre,
Hogy jobban értsenek.
Hisz ki hallgat
Egy lány szavú Balgára?
Keményen kell harcolni,
Állhatatosan.
Halk szavunk nem
Hallják a Mennyekben sem.
Üvölteni kell, még ha
Belül sír is árva lelkünk.
Kíáltani a magasba
Egy szebb és jobb Életért.
Egy közösségért, közegért,
Hol az álarcosbál véget ér.
Hol önmagad lehetsz.
És maszkok nélkül szeretsz.

Emlék

A. emlékére
Minden adott volt,
a hely, az idő
és Ő.
Minden adott volt.
Melyikünk szúrta
el?

Hagymát eszem

Vihar a vihar után... vad harcok ádáz tengerén...
A kívülálló mit lát?! Süllyedést.
Hisz mit sem ért!
Kérdi, mi maradt már...
Felelem: REMÉNY, REMÉNY, REMÉNY.
Bízában, van tovább, hogy a felhők után jön a fény.
Ez őstörvény.
S egy bölcs tanácsot ad: „Lelked csendesítsd!”
Bár tudnám, de zakatol, zakatol,
mert érzi, végre jó.
Fájdalomba öröm vegyül, s nyomja rá bélyegét,
Mert eddig élőhalott létem új életre kél.
Elbukik, s feláll, majd jön egy nagyobb bukás;
Zúgó vihar, vad fellegek, árnyak, sötétség...
De nem látod?! Ott a végén a fény!!!
Mi több, pislákoló korlátok fényei kísérik utamon.
De kívülálló mit sem ért.
Azt látja: süllyedés, süllyedünk.
Nem, NEM!!! Engem felel e gyötrő kín,
Mert megbirkózom vele, s hiszem, győzni is lehet.
Azt látod, elbukom... mert nincs beteljesülés, vad szeretkezés...
De én mégis azt kiáltom: GYŐZELEM, mert győztem, igen, győztem...
Vihar a vihar után, harcok ádáz tengerén a szél elcsitul...
Nini, a visszhang meghallja szavam, és
Vélem ujjongva Ő is zengi: GYŐZELEM.
Pedig tisztában van vele, a lepedők frissen vasalva a
Szekrényben állnak,
Nem gyűri őket vad románc.
Lelkem csendes,
Mert már nem vagyok egyedül,

Egyre több visszhang harsogja feleletül:

GYŐZELEM...

Álmodunk...

Ki-ki a maga álmát.

Egy kis hajón Korfu szigeténél

csendes vizeken haladok tova...

idilli álom tengerén felhőszakadás...

rövid, s nyomában mámorító napsütés.

Nem, nem ő hagy el...

Most én fogom...

Muszáj, oh muszáj nemet mondanom.

S hova tovább?!

Csendes lélekkel nem lehet

szerelem tüzeiben porrá égni veled el!

Paradox ellentét, mit kérsz.

Nem értem, a Költő miért sírna velem,

Mikor én már régen csak nevetek.

Nagy örömben csak néha szenvedek.

Ő meg nagy érzéssel mindig akkor hív fel.

Hiába tanácsolom, írják tájverseket,

A szóból mit sem ért.

A szerelem oltárán áldozni velem

számára nincs remény.

Az én szívem más hajón evez,

Más vizeken, új vizeken.

Én vagyok újra hajóm kapitánya,

De ki eddig nem jött, ne fusson utána,

Ő fent van, még időben váltott jegyet,

De jegye csak másodosztályra szól.

A királyi első más vette meg.

S hogy ki lehet Ő?!

Tán még én sem ismerem.

Álmomban pajkos hullámok új életre kérnek fel;
Én futok utánuk, s őket csak valóban érem el.
Néha úgy látszik, bukás,
De üvöltöm: GYŐZELEM!!!
Csak hinné már el a jelen,
Hogy a közelmúltat a régmúlt tükrében
egy új jövő váltja fel.

Fát ültetnék,
jegenyét,
mely magasra, az ég felé tör,
de nincs kivel.
A társ egyedül, vagy
mással ülteti el.
S tör, tör a magasba,
fel.

Égbe meredő bús jegenyék! Kik
Süllyedésemben egykor elhagyatottok,
Törjetek, törjetek az egek felé....

Én ültetek virágot,
Egymagam,
A szeretet ünnepén,
Fagyos földek lágy ölén.
A virág bár kicsiny,
Ereje óriás, s csodájára jár majd a világ.
Ha a szükség úgy kívánja,
Jó emberek öntözik,
S néha megmetszegetik.
Illata nem önnön érdeme,
mégis büszke rá.

Emberek szagolják,
Ízlelik,
S ez isteni illat őket
A mennyekbe emeli.

S Te, szerény kis virág,
Egymagad,
Ne légy oly szomorú!
Hisz erős, hozzáértő kezek metszenek,
Öntöznek tégedet.
Bízz!
Egy nap eljön érted is,
Ki Téged
Tiszta szívből,
Önzetlenül szeret.
Kinek szívében Te kapod
Az első helyet.

Locsolóim várom,
S közben hagymát eszem.

Menedék nélkül

Balul üt ki az Élet, ha nincs Anyád,
Apád meg bár ne kötötte volna föl magát!
Hiába bánod az Életed! Menedéked így nem leled,
Csak lepusztult kocsmákban, bárokban; a lövészárookban.

Gyűlölet

Gyűlölet az, mit
Érzel, de nem látsz. Mégis
Van. Elkísérget.

A Balaton partján

Bámul a vidék,
Mehalt a táj.
A Balaton télen
Csak kettőnkre vár.
A parton majd öleljük,
s csókoljuk egymást.
Érzelmes perceink
Elviszik a harcsák.
Ruhát cserélek,
Mégsem illek Hozzád.
Tündöklő dámát keresel:
Kevés vagyok, mondják.
Hiába szeretlek,
Elhagysz, hiába kesergek,
másé vagy, nem fordítasz
Rám több figyelmet,
Csak a harcsák.

Korfu

Elmúlt az év, aranyat
Szikrázik lány dala.
Megérett a citrom a fákon,
A narancsot is szüretelték.
Datolya, olajfa, Korfu!
Lámpafénybe bújt pálmafák.
Napsütötte ajkakon frappé habja
Húsíti arcunkat.
Kiürült a part, mégis melegíti
Szívünk még a szerelem,
Mely itt született, lány öleden.

Kaméleon

Kaméleontként változnak
Érzéseid irántam.
Játszol, szórakozol a
Tűzzel, velem.
Mindaddig, míg nyílam
El nem talál.
Színed akkor majd
Sárgáról vörösre vált.
Ne várd,
Hisz ez már
Véres bosszúmmal
Jár!
Hát szeress, ne szánj!

Pérez

Csapongó, kicsapongó mederben
Árad a lét,
Úszom én is.
Zajong a szikla, a kőszirt,
Csiszolt vas lesz belőle,
Nemesfém, érc, drága pénz,
Mely mit sem ér!

Egy este emlékére

Nem volt más,
csak Te és én,
nem volt más,
csak a citromail!

Minden megfagyott...

Megfagyott a szó, a levegő, a lélegzet.

Lassan megfagynak a fák is...

Elfagynak a gyökerek....

S e megfagyott elmúlásban
csak egy autó berreg szüntelen.

Vége? Még el sem kezdődött
sosem...

Szeretnél? Mondani nem mondtad
soha...

Annyit tudok, én anno sokáig
nagyon... hogy most

mi van? Éjszaka, nem,
inkább csak szürkeség...

szikra, lángcsóva...

Őrület... örült vagy, azt hiszem,
Egy megkésett örület. Szeretlek!!!
Szerettelek!!! Szeretlek?!?

Apevák

Egy

Isten

Az égben,

Kérlek, hallgasd

Meg könnyörgésem!

Te

Voltál

Mindenem,

Menekvésem,

Egész Életem!

Ha
Fájt, ha
Rossz volt az
Élet hozzám,
Karjaid óvtak.

Kávézacc reggel

Friss kávénk zaccos illata ébreszt.
Elrohadt szerelmünk.
Szerettünk?

A temető

Siralom, ...gyász.
Fájó könnyek.
Ez a temető.
Sírhan, örök szemfedő -
ez a temető.

Emlékezés... giccs...
képmutatás?!
Miközben szívünkben
feledünk.
Ez mind, mind e temető.

Tán nincs is kit feledni....
hisz azt sem tudjuk, kit fed a hant.
Csak egy név pusztán,
Talán csak költemény.
Ez a temető.

Cím nélkül

Múlnak az évek,
telnek a napok.
S én még mindig csak Rád gondolok.
Bár tudnám, hogy mit akarok.
Felejteni Téged, a múltat, s újra csak
Téged.
Kitépni szívemből, mi nem lehetett régen.
Nem lehetett, nem is volt ez való.
Álmodozás, fellegjárás...
Tán tudom, mit akarok,
hallani a szent szót, mit szerelme suttog társa fülébe.
De nem mondd. Nem mondtad soha.
Csak szemeid regélték minduntalan.
Szemeid, e barna szépek.
Mit akarok?
Felejteni, s gyűlölni Téged,
Kit soha nem tudok.

A vég

Vége van.
Vége már.
Mindennek vége van:
Szerelemnek s tavasznak!
Végét zengik dalaim
Mindannak, mit éreztem
Mindannak, mit érezhettél.

Vége van szerelmemnek,
Vége van dalomnak.

Nem szerettelek,
Nem szerethettél.

Vége van! Vagy csak szeretném?!

Új tavasz bontogatja
Szárnyait. Újra élek.

S tán lehet, bármennyire is
utálom, de örökre,
Mindörökre szeretlek,
Szeretni foglak Téged.

Nem hiszek

Nem hiszek a
Szerelemben
Nem hiszek már
Másban
Nem hiszek az
Életemben
Sem az elmúlásban

Nem hiszem az
erdő zaját
Nem hiszek a
Rétben
Nem hiszek a
Szerelmedben
Nem bízok már
Benned

Nem hiszem a
Város zaját
Nem hiszem
a csendet
Nem hiszem
az életemet
Nem hiszek
már benned

Nem hiszek
A körforgásban
Sem az örökkön
megújuló
energiaforrásban
Nem hiszek már...
Nem hiszek!!!

Könyörgés

Fájó létem enyhítsd, Lélek,
Hogy a fájdalom, mely kísért,
Ne tépje szét meggyötört testem!
Segíts, hogy újra Éljek!

Orgonaillat

Orgonaillat lengi be a tájat,
Tavas van, mégis a havat várjuk.
Esős reggelre ébredt a táj,
Csak el ne hervadjanak az ibolyák!
Bús tavaszi szél zsongja be a tájat,
Szerelmed megérint, mégsem vár már bánat.
Túllépek Rajtad. Átlépek ezen a Csalódáson is.
Hisz a Csodák mindenki előtt tárva állnak!

Hegek / Szerettelek 2.

Szerettelek,
de érzem,
már nem kell.
Nem kell a kín,
a gyötrelem.
Nem kell a fájdalom,
amit okozol nekem.
Nem kell a seb,
mit adsz.
Nem kellene a hegek!
Nem kell!
Nem kell!
Nem kell a játékod,
Nem kell a játszómád.
Óh, nem kellesz,
Nem kellesz.
Nem kellesz már.
Nem!

A múzeumban

A múzeumban
minden oly csendes,
minden oly nyugodt.
Minden olyan felhőtlen
és barátságos.
Pedig csak pár
vasdarab az
egész.

Magány

Fáj a magány,
Hogy nem vagy
velem.

Hogy nem fogod
már réges-régen
két kezem.

Fáj, hogy nem
szeretted,
Fáj, hogy...

Fáj, hogy könnyek
gyűlnek szemembe,
mikor Rád gondolk.

Fáj a lét,
mert nem vagy
velem.
Fáj a magány, mert nem fogod
már réges-régen
két kezem.

Sürgetném

Sürgetném az időt,
Sürgetném az órát,
Sürgetném a percet,
Hogy teljen, hogy röpjön,
Sürgetném, hogy vigyen közelebb,
Még közelebb,
Még közelebb,
Még közelebb hozzád.

Újra élsz

Újra élsz szívemben, másban.
Az örök elmúlásban.

Fojtogat

Fojtogat a magány,
Széttépnek az évek.
Melletted kéne már
régén, hogy éljek.
Szeretlek. Mindig és
örökké. Kevés volt,
kevés már.
Fojtogat a magány,
repülnek bár évek.
Szeretlek, hiába.
Nem kellek.
Nem.

Életérzés

Nincs idő a szerelemre
Nincs idő már másra
Nincs idő az életemre
Sem az elmúlásra

Nincs idő rám
Nincs idő rád
Nincs idő senkire
Nincs idő semmire.

Szerettelek

Szerettelek, mert oly jó volt karjaidban,
Mint még soha senkiében.
Ahogy átöleltél, azt éreztem:
Szeretsz.
De ma már tudom,
Hiába izzott a levegő...
Neked én csak egy voltam.
Csak egy lehettem a sok
Közül.
Szeretlek.
Szerettelek.
Önmagadért, aki vagy,
Aki voltál.
Szerettelek...
Úgy emlékeztettél rá...
Nem tudom, miért.
Talán az érzés.
Lehet...
Nem lehet már
Semmi.
Vége.
Szürke alkonyat.

Tanár úrral a Bükkben 1. 2. 3. - Csavargó szívek

Vers 1.

Együtt jártuk a Bükk rögös útjait.
A Tanár úr és én.
Nem túráztunk túl sokat,
Hisz mindig csak a tanulás járt a fejemben.
A családi intelem.

Vers 2.

Bölcs mondását egy életen át megfogadtam.
Minden hepe után hupa jön.
Azt mondta Ő akkor ott, a hegyek tetején.

Vers 3.

Egy képet örökkön őrzök: Őt és a fehér tájét.
A béalápátfalvi mészkőbányáét.
Noha a képek elkallódtak, az emlék örökké él.

Gyötrelem

Kín
Ez de
Nem véges
Végzetes vagy
Kínzó szerelem!

Fekete jáspisok

Feketék a jáspisok, mint a márvány, melyek sírodat borítják.
Halkan énekel a tél, mikor fázik, vacog a dér.
Fagyos estéken csak ülünk és beszélünk.
Csak ülünk, és még most sem értjük,
Nem értjük a meséket, mert nincsenek álmaink.
Nem értjük a regéket, mert szürkülnek vágyaink.
Nem akarjuk már a jót mindenáron, mert a világ rosszra tör.
Hiába nevelnek a jóra! Nem segít! Nem segít! Még ennél is jobbnak kell
lenni, hogy befogadjanak. Vagy végleg kitaláljanak.
(Gondolatok Villon Ellentétek c. balladájára: „Mert befogad és kitalál
a világ”)

Szavak nélkül

Nincs szó arra, mit érzek,
A vers már kevés.
Akarlak, kívánlak...
Nincs szó, csak a kósza gondolat...
Nincs szó, nem léteznek igék...
Csak Te és én az univerzum tetején.

Csalódás

Csalódtam Benned,
Szerelmedben, Szemeid
Tündöklésében..

Az ész

Felfogja az ész,
De a szív nem hiszi el,
Hogy nem szeretsz,
Hogy nem szerettedél.

Hiányzol

Hiányoznak.
Hiányoznak ölelő
karjaid.
Hiányoznak a
mesék, az álmok.
Hiányoznak a
regék.
Hiányzol.

Jáspisok vagy borostyánok

Jáspist még nem láttam. Borostyánt már igen.
Hasonló színük lehet.
Az egyik ásvány. A másik drágakő.
Moszkva szíve.
Lelke azonban maga a Borostyánterem.
A szív dobog, a lélek vezet.
Szeretni ezen a Földön csak titkon lehet.

Valentin-nap

A Valentin-napot régen
Mindig Veled ünnepeltem.
Változnak az idők.

Takarítom a cigicsikket
És a zaccot, miközben
Folyton Rád gondolok.

Férfi és Nő nem egy
Nyelvet beszélnek valahogyan,
Kezdem azt gondolni.

Szeretlek! De elég-e az
Érzés? Neked kevés volt.
Kevés voltam.

Korán van, december.
De én már a Valentint
Várom, az ünnepet.

Szerelmünket. Az örököt,
A lángolót. Az egyetlen megértettet,
s a meg nem értettet.

Neked

Azt mondtad, pap leszel.
Jól átvágtál.
Ontom soraim
a hülyeségről, miközben semmim
nem maradt,
csak ez a szék, min ülök.
Vagy tán már az sem.

Nem maradt semmim,
csak ez a toll.
Vajon az enyém?

Papírra írok, kockásra
szeretek,
nem tudom,
miért.
Tulajdonképpen meg mindegy.

Fiatalok voltunk,
S Te azt mondtad,
Pap leszel.

Örülök, hogy nem lettél az.
Vagy bánom?

Mindenki az örök életet keresi.
Én is.

Azt mondtad, pap leszel.
Már nincs m-em.

Azt mondtad, pap leszel.
Gyenge kifogás.

Köszí szépen mindent.

Visszajelölsz f-en?

Egy vonal

Egy vonal az még
Nem vonal. Mégis maga
A végtelen.

A Tisza partján

1.
A vérben úszó Tisza partján
ülve azon
tűnődöm, miért.
Miért nem hatott meg a
sírás, a könnyáradat?
Miért nem érintett meg
szerelmem?

2.
Állok a tajtékzó Tisza partján.
Állok, már van erőm.
De nem jössz.
Hiába várlak!

Elmúlik

Minden elmúlik
Egyszer,
A szerelem, s
A bánat.
Elmúlik a tavasz,
Mikor a szél
Tördeli az ágot.
Elmúlik a
Szerelem.
Elmúlik az
Érzés.
Elmúlik minden.
Szép lassan
Minden.

Valentin-nap 2.

A szerelmet vágyod, az örök életet.
A Kegyelmet, a Végtelent!
Vágysz rá, el nem érheted,
Ha mégis, biztos el nem felejtéd.
Nem felejtéd azt az érzést,
Nem mulasztod érintését,
Nem engeded szemei fényességét.
Hiába vágyod a Szerelmet,
Óhajtod az örök Kegyelmet.
El, mindaddig el nem érheted,
Míg érte nem teszel.
Addig, míg önmagadból
Valamit el nem eresztesz.

A kint, a gőgöd,
S egész addigi Életed.
Akkor megleled Szerelmedet,
És örök Végedet!

Szív

Tavaszi verőfényre vágyik a szív,
Pedig még csak alig múlt el a nyár.
Kikelet, madárdalra éhes a lány,
Kit szerelme forró csókjaival vár.

Elhagyatva Párizsban

Elhagyatva Párizsban
Az utcafénynél, neonfénynél
Várom hiába kedvesem.
Várom.
A zord, esős időben
Csak a lámpafény melegít.
Valóban csak az?
Várom.
Várom a zord időben,
Várom őt, a kedvesemet,
Ki úgy tűnik, nem jön el.
Az eső esik, szakad,
Tajtékszik szívemmel,
Mely hiába ver azért,
Kit szeretek, azért, mit szeretek.

Napok és órák

Napok és Órák.
Peregnek a percek.
Továtűnnek zakatoló
Másodpercek.
Múlik életünk.
Eltűnik a Nyár,
Foszladozik Vigassága.
Vonatumk odébbáll,
Nem integet vissza
Nekünk Senki már.
Zakatol a Vér ereinkben,
Mindaddig, míg meg nem áll.
Míg el nem jön a Tél.
Míg meg nem áll az Élet,
Míg el nem ragad a zord Halál:
Karácsony hajnalán.

Skorpiók

Azt mondják, a
Skorpiók mérge halálos.
Nem félek tőle.
Lassan öl és éget.
Azt mondják, a skorpiók
Mérge halálos.
Lassan öl
És fáj.
A legszebb halál.
Hiszen túl is lehet élni.
Öökké együtt haragoddal,
Szereteteddel, gyűlöleteddel.

Már nem is fontos

Az ősz utolsó lágy sugara simítja arcomat,
Hegesíti ajkamat, őrzi legvadabb álmomat,
Mely talán már nem is olyan fontos.

Imám - haikulánc

Imára kulcsolt
Kezemmel fohászkodom
Hozzád. Hallhatod
Talán könnyögésemet,
Mely égbe száll, magasba.
Egekbe repül,
Magaslatokba, hogy más
Ne hallja azokat.
Szeretlek! Kérlek, e nagy
Bajban segíts meg engem!

Annának

Van, hogy megáll az idő,
És nem tévelyeg.
Van, hogy én könnyögök Neked.
Esdeklem bocsánatodért,
Szerelmedért.
Jövönkéért.
Érted. ? !
Csókod édes,
Szavad éltet.
Időnk miért véges?

Közömbösen

Nem szeret már senki,
Gyűlöl a világ.
Nincs ellenség,
De nincs is jó barát.

Az állomás partján

Havas esőben állok az állomás partján,
A peronon; könnyezem múltamon, mely talán
M megbocsájt, megbocsájtja fájó bűneim, vétkeim,
Belesüllyedek az olvadozó, sáros latyakba, a föld alá.

Átkozom...

Átkozom a percet,
mikor megláttam őt,
átkozom a napot,
az órát...
átkozom tekintetét,
ölelését, csókjait,
az elcsent pár éjszakát.

Tűnődés

Tűnődve és vágyakozva várok.
Várom, mi lesz veled, velem,
Velünk. Félek, hogy elveszítlek, félek,
Hogy egyszer nem leszel velem.
Megkedveltelek.

Szösszenetek 1.

1. Most fáj csak igazán, mit vett el az Élet tőlem: Téged. Aki a minden voltál, a Végzet. Téged, akit kárpótolni nem tud, nem képes senki más, csak Te.
2. Délibábot kergetek, hogy Te és én újra együtt, mint régen. Örülök, hogy végre szavad felébreszt, ennek vége. Hamarabb is beszélhettél volna, élvezted fájdalmam minden apró cseppjét, kínját. Nem kellett, utáltál.
3. Rég volt, szép volt? Pár kósza év, a végén sok csalódással. Az elengedés mégsem megy, fáj még mindig a szeretethiány. Nehéz nélküled az élet, nincs azóta sem tovább, megállt minden.
4. Nem múlik a fájdalom, nincs, ki gyógyítsa szívemet. Széttép az egyedüllét, a magány, az élet. Holnap mégis kelni kell, és élni.
5. Elkoptatott tollak, elfelejtett szerelmek az éj magányos tengerén. Egyről álmodsz, mégsem élsz. Láncol a múlt magához, gúzsba köt a lét, a disznófejű Nagyúr: a pénz, kivel még Adynk sem bírt.
6. A zenét hallgatni kell, az életet élni, de már nincs kivel. A jegenyéket a nagy érzések másokkal ültetik el. Szerelmeim! Búcsúzom Tőletek!
7. Fáj léted, boldogságod, örömed. Fáj, hogy elveszítettelek örökre Téged. Tehetetlenebb vagyok, mint Newton, az Úr almafája alatt. Esik az eső, már autóban ülök, lassan abban sem. Robogóm elköszönt, búcsút int lassan minden, mi hozzád köt. Hiába próbálnak távozni, szívemben égnek, de már nem az emlékek, hanem örökké pótolhatatlan elvesztésed. Én igazán szerettelek Téged.
8. Elvesztünk mindent, mégis hajt valami tovább, a halványuló remény és a nem létező lét. Valami hajt és éltet, vagy porba dönt: a semmi, a semmi között talált bármi, mi újra éltet.
9. Csak egy tó, melyben révedezett, majd elsüllyedt mindenünk. Nem volt a miénk, nem. Csak azt hittem, talán hittük percekre, másodpercekre, évekre. Ellopott életek, elvesztett hitek, hányavetett életek, mit melletted nem ismerek, nem ismertem. Lebegtünk a végtelenben, a gesztenyésig nem értünk, hova kísérni akartál. Vége lett. Vége. Nem létező érzéseidnek.

10. Közeledik a tavasz, mégsem érezzük melegét a nyárnak, csak szelét a fagyos télnek. E hideg örökké kísér, míg szerelmed ide nem ér.
11. Korán kelt a természet, és vele én is. Tavaszodik akkor is, még ha nem is érzed. Rövidebbek az éjjelek, távolodnak az éjszakák. A napéj-egyenlőség karácsonykor mindig jobb időre vált.
12. Fájsz. Szenvedek miattad. A múltó évek nem tompítják érzéseim. El fog múlni, muszáj. Így nem élhetek.
13. Beborult a táj, az alkony eltűnt, anélkül, hogy beköszönt volna az ablakon; a szürkülő világ ablakába. Színtelen az élet, az egerek a padon rágják a diót, lassan elfogy. Esteledik, közeleg az éj, köd ereszkedik a havas tájra. Rég volt ilyen a környék, gyerekkoromban. Szép!
14. Szerellemmel szeretni, szeretve lenni, szerelembe esni nem tudok soha többé. Ez volt az utolsó fájdalom. Nem hagyom. Nem hagyhatom, szívem már hasad, reped, törik, széttiporva a szerelmektől, melyek nem teljesültek. Szeretni, szerelemmel szeretve lenni milyen lehet?
15. Borúsak a reggelek, vidámak az éjszakák, hisz olyankor veled lehetek. Együtt vagyunk, fogjuk egymás parány kezét. Hogy végzetünk mit hoz, rajtad áll.
16. Minden véget ér, a nyár szele is, mely simogatja, borzolja arcunkat... Véget ér szerelmünk is egy kopott DVD-vel. Szerettél? Nem hiszem, nem hittem sosem. Mégis örültem Neked, Nektek. Túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. A béke, mely körülölelt köztetek, hiányzik talán. Meg Te!
17. Küldöd képeink karira, küldöd a múltat, s temeted jövőnk, mióta ismerlek, mert nem kellek. Röpké, szép pillanatok a fagyos tél jegén. Köszö, hogy megteszed. Tudd, szerettelek!
18. Nem hiszünk már jövőnkben, jelenünk nincsen. Ködös a táj, botorkálunk benne. Feladunk mindent, mi eddig éltetett, így kezdjük újra éltünköt. Ködös a táj, és én csak lépkedem...
19. Álomból riadva gondolok még mindig rád, hogy nem lehetünk egymáséi. Új utakra lépünk, azt hiszem, de most végleg. Új életet kezdünk, kezdek. Csak te nem tudod felfogni, hogy ez véges.
20. Hulló hó borítja a tájat, tudod, egyszer úgyis elfeledlek Téged. Elfelejtetek mindent, mi volt, mi lehetett volna. Elfelejtetek mindent, min-

denkit! Égnek a gyertyák, csak szaporodnak, nem fogynak, te meg csak játszol velem. Ma van vége.

21. Unottan ülök a gép előtt, s várom a nap végét. Megint becsaptál, nem is értem, miért kerestél. Csak a fájdalmat adod, könnyeket Te is lassan 10 éve. Hát ennyit érek?

22. Parányi dobozkámba rejtem el múltam szerelmét. Hiába küzdök, értelme sosem volt. Hiába szeretlek, ti, férfiak ezt nem értitek!

23. Kora reggel elkerül az álom és a szerelem. Nyugodtan ébredek, felejteni mégsem tudlak Tégedet. Hazudtolom meg Önmagam. Mert ez a szerelem örökké felkavar. Olyankor törsz váratlanul életembe, mikor már felejtenélek. Nem hagyod, nem engeded. Nélküled kietlen az Élet. Te vagy egyedül, ki jónak lát. Te vagy egyedül, ki... aki szeret. Valami miatt mégsem kellek Neked. S már Te sem Nekem. Zavarodottság, „se Veled, se Nélküled” - örület.

24. Beköszöntött a tél, jót nem hozott. Hideg, vacogás... friss levegő, néha tündöklő napsugár, mely reményt csepegtet napunkba reggelente. Hiába várjuk a buszt, megfagyunk.

25. Azt képzelem, hogy vagy, hogy létezel. Álmodom, a valóság mégis más. Nem olyan, mint a mesékben. Nehéz mindent elkezdni.

26. Unott a reggel, ködös a táj, hisz megint cserben hagytál. Ez volt az utolsó, biztos vagyok benne, miért is szeretnél? Semmit nem jelentek neked: csak egy bolondos képzetet, mit azt hiszed, egy életen át kihasználni lehet.

Szösszenetek 2.

1. Az életnek nincs holnapja. Még mája is képlékeny foszlány csupán. Képlékeny foszlány. Tünetemény.

2. Egy idő után elkezd összefolyni minden, és nem emlékszel. Nem emlékszel a karácsonyra, sem a húsvétra. Nem emlékszel az évekre, hónapokra, összemosódik minden. Ez a jele annak, hogy öregszel. Hogy már nem vagy fiatal.

3. Hiába égnek a gyertyák lassan már csonkig a gyönyörtől, boldog többé nem leszek!
4. Elkoptak a padok, elmúltak az évek. Elfogyott a kávé, a zacc mind a világé. Cigifüst sem száll már, porlad az élet. Szerettelek! Szeretlek! De ezt még most sem érted.
5. El sem kezdődött, és már vége is, érzem... csak egy tűnő álom volt... csak egy múló villanás... ennyi volt hát... ennyi csupán.
6. Május volt.
Május volt akkor, tavaszi verőfény.
Legfőbb ideje a szerelemnek és csendes elmúlásnak.
7. Az életnek nincs holnapja. Még mája is képlékeny foszlány. Csupán képlékeny foszlány. Tünetemény.
8. Elképzelem a tavaszt, mely nem érkezik, nem jön el. Elképzelem, ahogy ülök a buszon, vagy csak képzelem. Zakatolok. Alig 6 óra, reggel. A kómás tömegben egy nőn piros a kabát. Munkába megy ő is, mint mindenki más.
Néha, mikor úgy alakul, reggel tusolok. Különösebb oka nincs. Lustaság?
Nem mindig.
A buszon tömeg, állni kell.
Hová megyek? Sokszor nem tudom. Csak nézek ki az ablakon, bámulom a hófehér, kopár tájat.
Április 4-e van. Azt képzelem, szabad vagyok.
9. Szorongok, borongok, egy felsőbb erőhöz fordulok,
Hogy segítsen elfelejteni mindent, mindenkit!

Bibe legboldogabb napja, mikor teljesül legnagyobb álma

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy kis ökör. A Mamája szerette volna, ha orvos vagy ügyvéd lesz belőle. A tehetsége meg is lett volna hozzá, hisz jól tanult a gimnáziumban is. Élete azonban valahogyan mégiscsak félrecsúszott, így irodalmár lett belőle. De még azok közül sem a legnagyobb, gondolta mamája, hiszen a szükséges iskolákat nem járta.

A kicsi ökröcskét Bibinek hívták, legalábbis mindenki csak így ismerte, így becézte.

Történt egyszer, mikor Bibinek már sok-sok írása, kötete megjelent, hogy csatlakozott valamiféle körhöz, mely kortárs irodalmárokból állt. Nagyon megszerették Őt, Ő is a Tagokat, egyszóval nagyon megszerették egymást. Hálás volt nagyon e körnek Bibe - volt, aki így hívta.

Mamája, családja mégsem nézte semmibe. Így nem maradt mása, csak tolla és papírhalmaza, ezzel indult útnak az Életbe, ennyivel.

Dolgozgatott. Hol itt, hol ott. Igazi, szakmájába illő munkája azonban ritkán volt.

Szerette volna nagyon, ha verseit megzenésítik. Sok embert megkért már eme nemes feladatra. Véste, írta sorait, könyveit egész életében, gyerekkora óta. Közeledett a harminchoz, mikor egyszer csak felcsendült a rádióban kedvenc írása első kötetéből. Pont úgy, ahogy szerette volna. A vers így hangzott. Ez volt ars poeticája is:

Ha egyszer megfogtad a kezemet,

Arra kérlek, ne engedd el.

Ha egyszer megöleltél,

Kérlek, ne eressz el.

A búcsú sosem örök, van tovább!

Ellökni ellökhetsz, de az emlékek

Örökké élnek.

Ez volt élete legboldogabb napja.

***

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)

Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.

Nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin

Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila

Szerkesztő: Kutasi Horváth Katalin

Szerkesztőség címe: 8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

<http://poeta.hu/feketen-feheren> - [folyoirat@poeta.hu](mailto: folyoirat@poeta.hu)

ISSN 2060-5854

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*

Dobó Georgina

---

*Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*
